

Палма де Майорка, Франкфурт на Майн, Стокхолм излязоха на сцената, за да покажат своето майсторство – в българското слово, в изпълнителското изкуство. Трудът и усилията на деца, родители и учители намери заслужено признание в аплодисментите, които получиха участниците. Бяха раздадени и награди, предоставени от ДАБЧ, МОН, издателство „Азбуки“ и Българското републиканско самоуправление в Унгария.

*Светла Кьосева,
Будапеща*

Похвално слово за списание „Българи“

Не претендирам да познавам добре журналистическата етика, по принцип тя не би трябвало да се отличава от общоприетите норми за благоприличие в човешките отношения, но все ми се струва, че тя би допуснала и оправдала това, което правя в момента. Редя хвалебствени слова за списанието, на чиито страници ми се иска те да бъдат отпечатани.

Да, звучи странно, не знам дали това е прието в света на печата, знам как се нарича то у хората – самохвалство, нали? Познавам много такива, за мнозина и аз минавам за такъв, ала ще ви разочаровам, не, не съм. „Той не се хвали, той споделя радостта си“ – беше казала далеч в младостта една приятелка, за да парира ироничните усмивки и упреците към мен от общите ни приятели. Да, така е, така съм устроен, обичам да споделям радостта си. Знам, чуждата радост обикновено поражда завист, но знам също, че тя носи и много радост на тези, които умеят да я изпитват.

А ето ви и поводът за споделяне, отбелязан на 23.10. 2014 г. от БТА и други български медии. Цитирам:

„На финала на Десетата световна среща на българските медии, състояла се в дните 19 – 23 в София – Босилеград и Цариброд, бе връчена специално учредената награда на НДФ „13 века България“ през 2013 г. на българска медия в чужбина – за принос в разпространението на българската култура и изкуство по света.

Естествено, че на г-жа Мария Захариева, главен редактор на списанието! Защото заслугата е основно нейна. Тя е мисълта, сърцето, обединяващото звено, тъкачът на нашата тънка, но стопляща емигрантската ни душа

нишка с България, тя е човекът, който придаде днешния облик на списанието, тя е човекът, който привлече широк кръг от сътрудници както от Чехия, така и от България. Като комплимент за списанието сред тях са имената на изтъкнати днес писатели и журналисти. На нея дължим цялостното естетическо и художествено ниво на списанието, неговите актуални концепции и разнообразна насоченост, но най-вече й се радвам, че не допусна скудоумие, словесна чалга и кич по неговите страници.

Още преди да ме привлече в кръга на съмишлениците си, още в самото начало на нашето запознанство й бях казал, продължавам да го твърдя и до днес, че се възхищавам на вродения й журналистически талант, на словесния й дар, на усета й към отделната дума, към фразата, към красотата и чистотата на българския език – единственото българско, което никога не може да ни отнеме, където и да сме пръснати по широкия свят. Как да не се радваш на такава радетелка на българщината хиляди километри от родината?!

Да, Мария, всички на които носиш радост с творческия си заряд, ще се съгласят с мен. А ти не се бой, отпечатай тези думи дори и с възможно най-малките букви, ако решиш, но

го направи. Знам, че ще ти е много трудно заради присъщата ти скромност. Знам, защото и на мен от ранно детство са ми набивали в главата, че скромността краси човека. И какво от това, че се опитвах да бъда скромен – край мен пак гъмжеше от завистници. Да не говорим за това, че нескромните и досега решават съдбите на милиони като нас. За щастие в зряла възраст попаднах на друга, нововременска сентенция, която внесе спокойствие в душата ми и която ще ти припомня с удоволствие:

„Скромността е за тези, които нямат други качества“. А за твоите качества доказателства колкото щеш – черно на бяло, че и с фотографии.

А и че нашето списание има много, ама много качества, ние си го знаем от години. За тези, които се съмняват, нека добре разгледат поредния му брой, който държат в ръцете си, и нека съвестно, най-вече добронамерено го прочетат, от корица до корица!

Честито признание, мило списание, гордеем се с теб! Дай Боже още дълги години да ни носиш радост и утеха! А туй ще рече, че всички ние, които те списваме, трябва да сме живи и здрави! Не се кахъри, ще се постареем!

Васил Самоковлиев